

JENNIFER LYNN BARNES

JENNIFER LYNN BARNES

STRATENÝ DEDIČ

Nebezpečná hra. Osudová hádanka. Bohatstvo v stávce.

Preložila Andrea Vargovčíková

YOLi

JENNIFER LYNN BARNES
STRATENÝ DEDIČ

Jennifer Lynn Barnes
THE HAWTHORNE LEGACY

Copyright © 2021 by Jennifer Lynn Barnes
Translation © 2024 by Andrea Vargovčíková
Cover art copyright © 2021 by Katt Phatt Studio
Cover design by Karina Granda
Slovak edition © 2024 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-9274-1

Charliemu

1. KAPITOLA

„Ešte raz mi opíš, ako ste v parku hrávali šach.“ Aj v tlmenom svetle sviečok, ktoré osvetľovali Jamesonovi tvár, som postrehla, ako sa mu tmavozele-
né oči lesknú.

Nič - a nikto - tak nerozprúdilo Jamesonovi Hawthornovi krv v žilách ako záhada.

„Začali sme s tým krátko po maminom pohrebe,“ odvetila som vzápätí. „Po pár dňoch, možno po týždni.“

S Jamesonom sme sa zašili do tunelov pod sídlom Hawthornovcov, kde nás nikto nemohol počuť. Neprešiel ani mesiac, odkedy som prekročila prah tohto honosného texaského sídla, a týždeň, odkedy sme rozlúštili hádanku, prečo som sem mala prísť.

Ak sa to vlastne dalo považovať za rozlúštenie hádanky.

„S mamou sme často chodievali do parku.“ Ztvorila som oči. Potrebovala som sa sústrediť na fakty, nie na Jamesa, ktorý visel na každom mojom slove. „Nazývala to hra na potulky.“ Zaplavili ma spomienky a otvorila som oči. „Krátko po jej pohrebe som šla do parku prvý raz sama. Na chod-

níku pri rybníku sa zhrkli ľudia. Ležal tam muž, prikrytý dotrhanou dekou, a vyzeral, že spí.“

„Bezdomovec.“ Toto Jameson už počul, no naďalej ma sledoval ako laserový zameriavač.

„Považovali ho za mŕtveho alebo minimálne za spitého do nemoty. Vtom sa však posadil. Pomedzi ľudí sa predieral policajt.“

„Lenže ty si sa k nemu dostala prvá,“ dokončil Jameson a nespúšťal zo mňa zrak. Nadvihol kútik úst. „A spýtala si sa ho, či si s tebou nezahrá šach.“

Nečakala som, že Harry ponuku prijme, nehovoriac o tom, že by nado mnou zvíťazil.

„Odvtedy sme ho spolu hrávali,“ pokračovala som. „Niekedy aj dva-tri razy do týždňa. Nič mi o sebe nepovedal, len svoje meno.“

A to sa v skutočnosti ani nevolal Harry. Oklamal ma. A preto som sa ocitla s Jamesonom v týchto tuneloch. Preto sa opäť na mňa díval ako na záhadu. Ako na hádanku, ktorú môže vylúštiť jedine on.

Miliardár Tobias Hawthorne isto nezanechal svoj majetok neznámemu človeku, ktorý pozná jeho „mŕtveho“ syna, náhodou.

„Si si istá, že to bol Toby?“ overoval si Jameson. Vo vzduchu to priam iskrilo.

V týchto dňoch som si bola istá ešte jednou vecou. Pred tromi týždňami som bola obyčajné dievča, pretĺkala som sa životom, zúfalo sa usilovala prežiť strednú školu, získať štipendium a vypadnúť. Potom mi sčista-jasna prišiel list, že jeden z najbohatších mužov v krajine zomrel a zahrnul ma do svojho závetu. Tobias Hawthorne mi zanechal miliardy, takmer celý svoj majetok, a ja som vôbec netušila prečo. S Jamesonom sme dva týžd-

ne riešili hádanky a hľadali stopy, ktoré starý pán zanechal. *Prečo ja?* Mohlo za to moje meno a deň narodenia. Tobias Hawthorne stavil všetko na jednu kartu v nádeji, že sa mi podarí dať jeho rozbitú rodinu dohromady.

Minimálne k tomuto záveru nás priviedla jeho posledná hra.

„Na sto percent,“ odvetila som presvedčene. „Toby žije. A ak to tvoj starý otec tušil, ak to ozaj vedel, musíme predpokladať, že si ma vybral buď preto, lebo Tobyho poznám, alebo preto, lebo zosnoval plán, ktorý nás má v prvom rade spojiť.“

O zosnulom miliardárovi Tobiasovi Hawthornovi som sa už dozvedela, že bol schopný zinscenať takmer čokoľvek a zmanipulovať takmer kohokoľvek. Zbožňoval hádanky, rébusy a hry.

Presne ako Jameson.

„Čo ak si sa s mojím strýkom nestretla prvý raz v parku?“ Jameson ku mne vykročil, doslova sršal energiou. „Rozmýšľaj, dedička. Povedala si, že starý otec sa s tebou stretol, keď si mala šesť rokov, v lacnej reštaurácii, kde pracovala tvoja mama ako čašníčka. Počul celé tvoje meno.“

Avery Kylie Grambová. Stačilo poprehadzovať písmená a vznikli slová *a very risky gamble*, veľmi riskantná hra. Také meno by si Tobias Hawthorne naisto zapamätal.

„Presne tak,“ súhlasila som. Jameson stál blízko pri mne. Nebezpečne blízko. Všetci hawthornovskí chlapci pôsobili ako magnety. Mali na ľudí obrovský vplyv – a Jameson to vedel veľmi dobre využiť, aby dosiahol svoje. A teraz chcel čosi od mňa.

„Prečo sa môj starý otec, texaský miliardár so zástupom súkromných kuchárov, na ktorých stačí lusknúť prstom a pribehnú, šiel najesť do zastrčenej lacnej reštaurácie v connecticutskom mestečku, o ktorom nikto v živote nepočul?“

„Myslíš, že niečo hľadal?“ uvažovala som.

Jameson sa prefikane usmial. „Alebo niekoho. Čo ak tam pátral po Tobym a našiel teba?“

Slovo *teba* vyslovil zvláštnym tónom. Akoby som znamenala viac. Akoby na mne záležalo. Toto sme však s Jamesonom už preberali. „A všetko ostatné slúži iba na odpútanie pozornosti?“ opýtala som sa a odvrátila sa od neho. „Moje meno, Emilyna smrť na moje narodeniny, hádanka, ktorú nám tvoj starý otec nechal – to všetko bola iba lož?“

Jameson na poznámku o Emily nereagoval. Zoči-voči záhade ho nemohlo rozptýliť nič, ani ona. „Lož,“ zopakoval Jameson. „Alebo nesprávny smer.“

Natiahol ku mne ruku, aby mi odhrnul vlasy z tváre. Všetky moje nervové zakončenia sa preppli do stavu vysokej pohotovosti. Odtiahla som sa. „Nedívaj sa na mňa tak,“ napomenula som ho.

„Ako?“ začudoval sa.

Prekrížila som si ruky cez prsia a uprene sa naňho pozrela. „Keď niečo chceš, vytasíš svoj šarm.“

„Dedička, teraz si sa ma vážne dotkla,“ uškrnul sa. Nik sa neuškrňal tak pekne ako on. „Chcem od teba iba jedno, aby si zalovila v pamäti. Starý otec rozmýšľal štvordimenzionálne. Mohol mať viacero dôvodov, prečo si ťa vybral. Vravieval, načo zabiť jednou ranou iba dve muchy, keď ich môžeš zabiť dvanásť?“

V jeho tóne a pohľade bolo čosi, v čom by som sa raz-dva utopila. Dala by som sa pohltiť možnosťami, záhadou aj ním.

Lenže nemám vo zvyku robiť rovnakú chybu dvakrát. „Možno si to zle pochopil.“ Odvrátila som sa. „Čo ak tvoj starý otec nevedel, že Toby žije? Čo ak si Toby uvedomil, že ma starý pán sleduje a uvažuje, že mi zanechá všetok majetok.“

Harry sa javil ako skvelý šachista. Možno v ten deň nebol v parku náhodou. Možno ma vyhládal.

„Niečo nám uniká,“ konštatoval Jameson a zastal tesne za mnou. „Alebo nám možno niečo tajíš,“ zašepkal mi priamo do zátýlka.

Nebol ďaleko od pravdy. Nemienila som vyložiť na stôl všetky karty a Jameson Winchester Hawthorne sa ani nenamáhal predstierať, že mu možno veriť.

„Viem, o čo tu ide, dedička.“ Počula som, ako sa uškrňa. „Ak chceš hrať, čo keby sme tú hru trochu ozvláštnili?“

Otočila som sa k nemu. Zoči-voči nemu som si polahky spomenula, že Jameson sa nebozkáva váhavo ani nežne. *Vtedy to nebolo úprimné*, pripomenula som si. Predstavovala som preňho iba časť hádanky, nástroj, ktorý treba využiť. A stále som súčasťou hádanky.

„Nie všetko je hra,“ odvetila som.

„A možno,“ nedal sa a oči mu zasvietili, „presne to je ten problém. Možno preto si v tuneloch deň čo deň lámeme hlavu, rozoberáme to zľava-sprava a nikam sa neposúvame. Pretože toto nie je hra. Zatiaľ. Hra má pravidlá a víťaza. Možno potrebu-

jeme na vyriešenie záhady Tobyho Hawthorna väčšiu motiváciu.“

„Akú motiváciu?“ prižmúrila som oči.

„Čo povieš na stávkú?“ veľavravne sa na mňa pozrel. „Ak tomu prídem na koreň prvý, odpustiš mi a zabudneš na môj chybný úsudok po rozlúštení významu Čierneho lesa.“

V Čiernom lese sme zistili, že jeho bývalá frajerka zomrela na moje narodeniny. V tej chvíli sa prvý raz ukázalo, že Tobias Hawthorne si ma nevybral preto, lebo som výnimočná. Vybral si ma pre vplyv, aký to bude mať na jeho rodinu.

A krátko nato mi Jameson doprial studenú sprchu.

„A ak vyhrám ja,“ zaďívala som sa mu priamo do zelených očí, „zabudneš, že sme sa niekedy pobozkali, a už nikdy ma nebudeš baliť.“

Neverila som mu, no v tomto prípade som neverila ani sebe.

„Fajn, dedička.“ Priložil mi pery k uchu a zašepkal: „Hra sa začína.“

2. KAPITOLA

Uzavreli sme stávkú a Jameson sa vydal v tuneloch jedným smerom a ja druhým. Sídlo Hawthornovcov je také rozľahlé, že som ho ani po troch týždňoch nevidela celé. Človek by tam mohol blúdiť roky a stále by neodhalil všetky zákutia, tajné chodby a skryté miestnosti – a to nehovorím o podzemných tuneloch.

Našťastie sa rýchlo učím. Zabočila som z krídla s posilňovňou do tunela, ktorý prechádzal popod hudobný salón. Prešla som popod zimnú záhradu a vyšla po skrytom schodisku do veľkej siene, kde sa Nash Hawthorn nenúteno opieral o kozub, ako by na niečo čakal.

„Ahoj, maličká.“ Nash ani brvou nemihol, že som sa tu len tak sčista-jasna zjavila. Najstarší Hawthorne dokonca budil dojem, že aj keby sa celý dom okolo neho rúcal, on by sa ďalej opieral o kozub. Možno by aj nadvihol klobúk a pozdravil smrtku s kosou.

„Ahoj.“

„Graysona si asi nevidela, však?“ opýtal sa. Vďaka jeho texaskému prízvuku pôsobila tá otázka zvláštne lenivo.

„Kdeže,“ odsekla som s načisto kamennou tvárou. S Graysonom Hawthornom sme sa momentálne vôbec nestretávali.

„A asi nevieš nič bližšie ani o Graysovom rozhovore s matkou tesne pred jej odchodom, čo?“

Skye Hawthornová, mladšia dcéra Tobiasa Hawthorna a matka jeho štyroch vnukov, sa ma pokúsila zabiť. Človek, ktorý stlačil spúšť, už síce sedel v cele, no Skye musela opustiť sídlo. *Vždy tá budem chrániť*, povedal mi Grayson. *Ale toto... my dvaja... Nie je to možné, Avery.*

„Nemám poňatia,“ odvetila som sucho.

„Myslel som si.“ Nash na mňa žmurkol. „Hľadá ťa tvoja sestra a právnička. Sú vo východnom krídle.“ Tá veta mala skrytý význam. Moja právnička bola jeho bývalá snúbenica. A moja sestra zasa...

Nevedela som ani, čo medzi ním a sestrou vlastne je.

„Ďakujem.“ Pobrala som sa nahor po točitých schodoch do východného krídla, no nešla som za Libby ani za Alisou. Stavila som sa s Jamesonom a mienila som vyhrať. Prvá zastávka – pracovňa Tobiasa Hawthorna.

Dominoval jej mahagónový pracovný stôl a na stene za ním sa vynímali trofeje, patenty a knihy s menom *Hawthorne* na chrbte ako úchvatná vizuálna pripomienka, že bratia Hawthornovci rozhodne nie sú tuctoví. Dostalo sa im množstvo príležitostí a starý pán očakával, že budú výnimoční. Neprišla som sem však po trofeje.

Sadla som si za stôl a otvorila skrytú priehradku, na ktorú som nedávno natrafila. Nachádzal

sa v nej šanón s mojimi fotkami. Nespočetne veľa snímok z mnohých rokov. Po osudovom stretnutí v reštaurácii zo mňa Tobias Hawthorne nespustil oči. *Naozaj iba pre moje meno? Alebo mal iný motív?*

Vytiahla som dve fotografie. Jameson mal pravdu. Nepovedala som im všetko. S Tobym ma vyfotili dvakrát, no fotograf ho zakaždým zachytil iba zozadu.

Spoznal Tobias Hawthorne napriek tomu svojho syna? Všimol si „Harry“, že nás niekto fotí, a úmyselne sa odvrátil?

Nebolo sa čoho chytiť. Tieto fotky dokazovali iba jedno. Tobias Hawthorne ma roky sledoval ešte predtým, než sa na scéne objavil „Harry“. Nalistovala som svoj rodný list. Mamin podpis bol úhľadný, otcov zvláštnou kombináciou písaných a tlačených písmen. Tobias Hawthorne zvýraznil otcov podpis aj môj dátum narodenia.

Osemnásty október. Tá súvislosť mi neušla. Grayson aj Jameson boli zamilovaní do istej Emily Laughlinovej a rozdelila ich jej smrť – osemnásteho októbra. Starý pán asi dúfal, že ich zmierim. No prečo vyznačil otcov podpis? Ricky Grambs bol flákač, a keby to záviselo od neho, putovala by som do pestúnskej starostlivosti. Dívala som sa na jeho podpis a rozmýšľala, ako asi uvažoval Tobias Hawthorne.

Na nič som neprišla.

V hlave som počula mamu. *Mám tajomstvo, povedala mi oveľa skôr, než ma Tobias Hawthorne zahrnul do závetu, a týka sa dňa, keď si sa narodila.*

Mamy však už niet, a tak sa ho nikdy nedozviem. Naisto som vedela iba jedno – nie som Hawthor-nová. Dokazoval to nielen otcov podpis na mojom rodnom liste, ale aj analýza DNA. V žilách mi ne-koluje hawthornovská krv.

Prečo ma teda Toby vyhľadal? A vyhľadal ma vôbec? Jameson vavel, že jeho starý otec by zabil jednou ranou dvanásť múch. Vrátila som sa k ša-nónu a hľadala v ňom aspoň byľku významu. Čo mi uniká? Musí tu niečo byť...

Zaklopanie na dvere bolo jediným varovaním, vzápätí sa pohla kľučka. Chvatne som zhrnula fot-ky a vrátila šanón do skrytej priehradky.

„Tu si.“ Moja právnička Alisa Ortegová bola ste-lesnením profesionality. Nadvihla obočie a nasadi-la svoj typický výraz. „Na tú hru si zabudla, však?“

„Na hru?“ zopakovala som neisto. V tej rých-losti som nevedela, o akej hre hovorí. Zdalo sa mi, že hrám od chvíle, čo som prekročila prah tohto sídla.

„Na futbal,“ objasnila Alisa a ďalej ma prepa-ľovala pohľadom. „Pokračovanie tvojho debutu v texaskej spoločnosti. Keďže Skye sa odsťahovala zo sídla, tvoje vystupovanie na verejnosti je ešte dô-ležitejšie. Musíme mať pod kontrolou, čo sa hovo-ří. Chceme príbeh o Popoluške, nie škandál – a to znamená, že na verejnosti musíš čo najčastejšie a najpresvedčivejšie hrať Popolušku... Preto dnes večer využiješ svoju lôžku, ktorú máš ako majiteľka klubu vyhradenú.“

Moju lôžku. No jasné! „Futbalový zápas.“ Koneč-ne mi svitlo. „Akože zápas NFL. Veď vlastným fut-balový klub.“

Toto samo osebe bolo také neuveriteľné, že to takmer úspešne odvieadlo moju pozornosť od druhej časti Alisinej poznámky – od Skye. Keďže som s Graysonom uzavrela dohodu, nemohla som nikomu povedať, akú úlohu zohrala jeho matka v pokuse o moju vraždu. Na revanš sa o ňu postaral.

Presne ako slúbil.

„V lóži majiteľa klubu je štyridsaťosem sedadiel,“ pustila sa Alisa do prednášky. „Zasadací poriadok sa tvorí s niekoľkomesačným predstihom a týka sa iba významných osôb, pretože nejde iba o futbal. Je to spôsob, ako si kúpiť miesto pri desiatke rozličných stolov. Pozvánky zháňajú takmer všetci – politici, celebrity, generálni riaditelia. Poverila som Orena, aby všetkých dnešných zúčastnených preveril. Budeme mať poruke aj profesionálneho fotografa a Landon napísala tlačovú správu, ktorú vydáme hodinu pred zápasom. Jedinú starosť mi robí...“

Alisa zmĺkla.

„Ja?“ spýtala som sa sarkasticky.

„Si hlavnou postavou rozprávky o Popoluške,“ pripomenula mi Alisa. „Čo myslíš, čo by si Popoluška obliekla na svoj prvý futbalový zápas?“

To bude chyták.

„Žeby niečo takéto?“ Vo dverách sa zjavila Libby v drese Lone Stars a s farebne zladeným šálom, rukavicami a topánkami. Modré vlasy si zaplietla do dvoch vrkôčikov s modrými a zlatými stužkami.

Alisa sa silene usmiala. „Áno, niečo podobné – no bez čierneho rúžu, čierneho laku na nechty a obojka.“ Libby bola síce najveselšou vyznávač-

kou gotického štýlu, no Alisu si svojím zmyslom pre módu veru nezískala. „Ako som povedala,“ pokračovala Alisa dôrazne, „dnešný večer je dôležitý. Kým sa bude Avery hrať pred objektívmi na Popolušku, ja obehnem hostí a urobím si prehľad, čo si myslia.“

„Čo si myslia o čom?“ spýtala som sa. Ustavične mi opakovali, že závet Tobiasa Hawthorna je nepriestrelný. A pokiaľ som vedela, Hawthornovci upustili od pokusov napadnúť ho.

„Nikdy nie je na škodu držať si mocných hráčov na svojej strane,“ poznamenala Alisa. „A my chceme, aby sa našim spojencom ľahko dýchalo.“

„Dúfam, že nevyrušujem.“ Nash sa tváril, akoby šiel iba okolo – akoby ma vôbec neupozornil, že ma Alisa s Libby hľadajú. „Pokračuj, Lee-Lee,“ vyzval moju právničku. „Spomínala si ľahké dýchanie?“

„Ľudia sa musia presvedčiť, že Avery neohrozí zavedený poriadok.“ Alisa sa vyhýbala priamemu pohľadu na Nasha, ako keď sa človek vyhýba pohľadu do slnka. „Tvoj starý otec mal veľa investícií, obchodných partnerov, politických vzťahov. Toto všetko treba starostlivo udržiavať.“

„Inými slovami,“ vysvetlil mi Nash, „ľudia si musia myslieť, že McNamara, Ortega a Jones majú situáciu plne pod kontrolou.“

Situáciu? napadlo mi. *Alebo mňa?* Nepáčila sa mi predstava, že som iba bábkou. Čisto teoreticky má ich firma pracovať pre mňa.

A tak mi napadlo... „Alisa? Spomínate si, ako som vás požiadala, aby ste odovzdali môjmu priateľovi peniaze?“

„Harrymu?“ Premkol ma silný pocit, že jej pozornosť sa delí medzi tri veci: moju otázku, jej veľké plány na dnešný večer a Nasha, ktorý pri pohľade na Libbin outfit zvlnil pery.

Rozhodne som nepotrebovala, aby moja právnička riešila, ako sa jej bývalý pozerá na moju sestru. „Áno. Podarilo sa vám to?“ zisťovala som. Najjednoduchšie by som odpoveď získala tak, že by som našla Tobyho – a to skôr než Jameson.

Alisa odtrhla zrak od Libby a Nasha. „Bohužiaľ,“ odvetila rázne, „mojim ľuďom sa nepodarilo Harryho vystopovať.“

Znamená to, že Toby Hawthorne sa objavil v parku pár dní po maminej smrti a ani nie mesiac po mojom odchode sa vyparil?

„Takže,“ zatlieskala Alisa, „čo sa týka tvojho šatníka...“

3. KAPITOLA

Futbalový zápas som naživo ešte nesledovala, no, pravdaže, ako nová majiteľka texaského klubu Lone Stars som to nemohla vyzvoniť reportérom, ktorí sa po mojom príchode na štadión zhrkli pri aute. Radšej som pomlčala aj o skutočnosti, že dres spustený z pleca a kovbojské čižmy metallickej modrej farby sú rovnako hodnoverné ako haloweensky kostým.

„Spusti okno,“ prikázala mi Alisa, „usmej sa a zvolaj: ‚Do toho, Lone Stars!‘“

Nechcela som spustiť okno. Nebolo mi do smiechu. Nechcela som nič vykrikovať, no príkaz som do bodky splnila, pretože som hlavná hviezda rozprávky o Popoluške.

„Avery!“

„Avery, pozri sa sem!“

„Aké máš pocity zo svojho prvého zápasu ako nová majiteľka klubu?“

„Vraj si napadla Skye Hawthornovú. Môžeš sa k tomu vyjadriť?“

Absolvovala som iba pár hodín mediálneho tréningu, no stačili na to, aby som poznala základné pravidlo správania pri ostreľovaní otázka-

mi: Neodpovedaj. Smela som povedať iba tolko, že som neuveriteľne nadšená, vďačná a ohromená.

A tak som sa zo všetkých síl snažila spomínané nadšenie, vďačnosť a ohromenie v sebe vyvolať. Na dnešný zápas príde takmer stotisíc divákov a budú ho sledovať milióny pri obrazovkách po celom svete a povzbudzovať tím. Môj tím.

„Do toho, Lone Stars!“ zvolala som. Už som chcela vytiahnuť okno, no vo chvíli, keď som položila prst na tlačidlo, sa z davu odčlenila postava. A nebol to reportér.

Otec.

Ricky Grambs sa ku mne celý život správal ako k nežiaducemu prívesku. Nevidela som ho vyše roka. Stačilo zdediť miliardy...

... a objavil sa v celej kráse.

Odvrátila som sa od neho aj od paparacov a vytiahla okno.

„Ave?“ prihovorila sa mi Libby váhavo, len čo naše nepriestrelné auto zmizlo v súkromnej garáži pod štadiónom. Sestra je optimistka. Hľadá v ľuďoch to najlepšie – aj v mužovi, ktorý pre nás nepohol ani prstom.

„Vedela si, že tu bude?“ opýtala som sa jej potichu.

„Nie!“ namietla Libby. „Prisahám!“ Zahryzla si do spodnej pery a rozmazala si tak čierny rúž. „Chce sa len porozprávať.“

O tom nepochybujem.

Oren zaparkoval a pokojne prehovoril do mikrofónu: „Pri severnom vchode sa vyskytol problém. Majte oči na stopkách a podajte mi hlásenie.“